

[Christmas Møller.]

har i denne Rigsdagssamling stillet sig nøjagtig paa samme Maade som i den forrige, og som vi ogsaa vil gøre det i den kommende, hvis Regeringen sidder til den Tid; vi siger: denne Regering er en lovlig og en parlamentarisk Regering, og derfor forhandler vi om alle Spørgsmaal med den, hvor der ikke er principielle Uoverensstemmelser mellem Regeringens Synspunkter og vore.

Derfor har vi kunnet være med til at gennemføre Foranstaltninger sammen med den nuværende Regering paa de saglige Omraader. Jeg kan i denne Henseende nævne en Lov som Næringsloven. Jeg tror, den højtærede Handelsminister vil sige, at Gennemførelsen af denne Lov ikke betyder en Socialisering paa dette Omraade, den er ikke en socialistisk Lov, nej, den er en Lov, hvor man har taget rent praktisk paa en Række praktiske Spørgsmaal.

Gennemførelsen af denne Lov giver mig Anledning til at gøre en enkelt Bemærkning. Naar man fra en vis Side har villet benytte den Affattelse, som Lovens § 12 om offentlige Institutioners Næringsadkomst har faaet, saaledes som man har, vil jeg for mit Vedkommende gerne sige, at jeg anser den Affattelse, Paragraffen har faaet, for at være bedre end baade det oprindelige Regeringsforslags § 12 og det Ændringsforslag, som blev stillet her i Tinget af Partiet Venstre, nemlig § 12, 1ste Stykke, fordi der ikke for mig er den fjerneste Tvivl om, at med den Affattelse, vi nu har givet Paragraffen, staar hele Spørgsmaalet aabent, saa at det er tvivlsomt, hvorledes det i Fremtiden kan ordnes, men hvis man var gaaet med til det Forslag, der blev stillet af Venstre, vilde man paa hele det Omraade, hvor en socialistisk styret Kommune mest kan faa Tilbøjelighed til at sætte ind med at drive Forretning, i hvert Fald have Lov til at gøre det.

Paa en Række andre Omraader af rent saglig Art er der med vor Tilslutning blevet gennemført Love, men det skal jeg naturligvis her ved tredie Behandling af Tillægsbevillingslovforslaget ikke komme nærmere ind paa.

Det andet store Omraade er altsaa de store politiske Spørgsmaal, og det kan ikke nægtes, at her er det ikke lykkedes Regeringen at gennemføre noget som helst.

Med Hensyn til Lønningsloven, som af Socialdemokratiet og det radikale Venstre før Valget i 1929 blev gjort til et omfattende politisk Spørgsmaal, tror jeg ingen vil bestride, ikke en Gang Regeringens bedste Ven, at vi er kommet meget langt bort fra, hvad der blev lovet Vælgerne i 1927 og 1929. Og her er Forholdet da det, at de store Kredse, som falder ind under Lønningsloven, maa have faaet Klarhed over, hvilken skammeløs Agitation Radikale og Socialdemokrater førte paa dette Omraade inden Valget. Hvad i øvrigt de store politiske Spørgsmaal angaar, ligger det saaledes med Hensyn til den sociale Lovgivning, at det i hvert Fald ikke er lykkedes Regeringen at gennemføre, ikke en Gang i Folketinget, den Socialreform, som Socialminister Steincke fremsatte Halvdelen af i Rigsdagssamlingen 1929—30 og fremsatte samlet i indeværende Rigsdagssamling.

Fra Regeringspartiernes Side vender man sig i overordentlig høj Grad mod Landstinget i hele den Agitation, som føres ude i Landet, men heroverfor vil jeg gerne sige, at man meget hellere skulde følge det Raad, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i Virkeligheden indirekte gav, idet det ærede Medlem ikke talte meget om Landstinget. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte, saaledes som det nu en Gang er hans Skik, i særlig Grad til Partiet Venstre. Det ærede Medlem er snart en gammel Politiker, han er ogsaa en gammel Politicus, om jeg saa maa sige, og det ærede Medlem har vel været saadan en Slags Venstremand i sine unge Dage, og derfor gør det ham saa overordentlig ondt at se, at de, som efter hans Mening var paa den rette Vej i Firserne, nu vandrer ad de Veje, de i Øjeblikket gør. Det ærede Medlem kan derfor ikke tage Ordet, uden at han skal tale til Venstre — meget andet har han ikke Øje for.

Jeg tror, denne Politik er forkert, men min Opgave er det jo ikke at give det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen Raad, men han talte, som sagt, ikke meget om Landstinget, og det vil jeg gerne have Lov til at understrege. Aarsagen er sikkert den, at det ærede Medlem har ræsonneret som saa: i 1932 kan vi ikke vinde ved Landstingsvalget, og det er overmaade tvivlsomt, hvordan det gaar ved Folketingsvalget i 1933, og Landstingsvalget i 1936 ligger jo alligevel meget